

Konventa për Transferimin e Personave të Dënuar
(ETS No. 112)

1 Raporti Shpjegues

1. Konventa për Transferimin e Personave të Dënuar, hartuar nga Këshilli i Europës, nga një komision ekspertësh qeveritarë, të cilët punuan nën autoritetin e Komitetit Europian për Çështjet e Krimit (CDPC), është hapur për t'u firmosur në 21 mars 1983.

2. Teksti i raportit shpjegues, i cili u përgatit në bazë të diskutimeve të komisionit dhe që iu dorëzua Komitetit të Këshillit të Ministrave, nuk përbën një instrument i cili ofron një interpretim të prerë të tekstit të Konventës, por shërben për të lehtësuar kuptimin e Konventës.

2 Hyrje

1. Në Konferencën e tyre të 11-të (Kopenhagen, 21 dhe 22 qershor 1978), Ministrat Europianë të Drejtësisë diskutuan problemin e shfaqur në lidhje me të burgosurit e huaj, duke përfshirë edhe procedurat e transferimit të tyre, me qëllim që ata ta kryejnë dënimin në vendet e tyre. Diskutimi çoi në miratimin e Rezolutës Nr.1, nëpërmjet së cilës ftohet Komiteti i Ministrave i Këshillit të Europës që t'i kërkojë Komitetit Europian Për Çështjet e Krimit (CDPC), mes të tjerave "që të shohë mundësinë për hartimin e një marrëveshje model, e cila të ofrojë një procedurë të thjeshtë për transferimin e personave të dënuar, dhe që të përdoret mes shteteve anëtare ose nga një shtet anëtar në marrëdhënie me shtete jo-anëtare".

2. Në vijim të kësaj inisiative, në seancën e 28-të Plenare të marsit 1979, CDPC propozoi krijimin e një Komiteti Ekspertësh të Përzgjedhur për Shtetasit e Huaj në Burgje, i cili mori autorizimin e Komitetit të Ministrave në takimin e 306 të zëvendësve të tyre në qershor 1979.

3. Detyrat kryesore të komitetit ishin studimi i problemeve që lidhen me trajtimin e të huajve në burgje dhe shqyrtimi i mundësisë për të hartuar një marrëveshje model, e cila të siguronte një procedurë të thjeshtë për transferimin e të burgosurve të huaj. Për sa i përket aspektit të dytë, CDPC (në seancën plenare të 29-të, mars 1980) autorizoi Komitetin e Përzgjedhur, me kërkesë të këtij të fundit, që në vend të një marrëveshje model të hartonte një konventë shumëpalëshe, me kusht që ajo të mos binte ndesh me dispozitat e konventave europiane ekzistuese.

4. Komiteti i Përzgjedhur përbëhej nga ekspertë nga 15 shtete anëtare të Këshillit të Europës (Austria, Belgjika, Danimarka, Franca, Republika Federale e Gjermanisë, Greqia, Italia, Luksemburgu, Holanda, Portugalia, Spanja, Suedia, Zvicra, Turqia, Mbretëria e Bashkuar). Kanadaja, Shtetet e Bashkuara të Amerikës, Sekretariati i Komonuelthit si dhe Fondacioni Ndërkombëtar Penal dhe Penitenciar u përfaqësuan me vëzhgues. Z. J.J.Tulkens (Holanda) u zgjodh Kryetar i Komitetit të Përzgjedhur. Sekretariati u ofrua nga Drejtoria e Çështjeve Ligjore të Këshillit të Europës.

5. Drafti i Konventës për Transferimin e Personave të Dënuar u përgatit gjatë pesë mbledhjeve të para të Komitetit të Përzgjedhur, të mbajtura në 3 deri 5 Tetor 1979, 4 deri 6 Mars 1980, 7 deri 10 tetor 1980, 1 deri 4 qershor 1981 dhe 1 deri 4 Dhjetor 1981 (takim i zgjeruar, ku u ftuan të marrin pjesë ekspertë nga të gjitha shtetet anëtare). Përveç këtyre, një grup hartuesish pati një takim nga 7 deri 9 tetor 1980 (gjatë takimit të tretë të Komitetit të Përzgjedhur) dhe nga 24 deri 26 nëntor 1980.

6. Drafti i konventës u finalizua nga CDPC në Seancën e 31-të Plenare të tij, në maj 1982 dhe iu paraqit Komitetit të Ministrave.

7. Në takimin e 350të të Zëvendësministrave në Shtator 1982, Komiteti i Ministrave miratoi tekstin e Konventës. Në takimin e 354-ërt të tyre, në dhjetor 1982, Zëvendësministrat vendosën ta deklarojnë konventën të hapur për t'u firmosur duke filluar nga data 21 mars 1983.

Konsiderata të përgjithshme

8. Qëllimi i Konventës është lehtësimi i transferimit të të burgosurve të huaj për në vendet e tyre, nëpërmjet një procedure të thjeshtë dhe të shpejtë. Për këtë arsye ajo synon të plotësojë Konventën Europiane mbi Vlefshmërinë e Vendimeve Penale të 28 majit 1970, e cila, megjithëse lejon transferimin e të burgosurve, paraqet dy mangësi të mëdha: deri tani është ratifikuar nga një numër i vogël vendesh, dhe procedura që ofron për t'u aplikuar nuk siguron transferimin e shpejtë të të burgosurve të huaj.

Me qëllim kapërcimin e vështirësisë së fundit, e cila rrjedh nga ndërlikimet e pashmangshme administrative që shoqërojnë një instrument gjithëpërfshirës dhe të detajuar siç është Konventa Europiane për Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Vendimeve Penale, Konventa për Transferimin e Personave të Dënuar synon të ofrojë një mekanizëm të thjeshtë, të shpejtë dhe fleksibël për riatdhesimin e të burgosurve.

9. Për të arritur lehtësimin e transferimit të të burgosurve të huaj, konventa merr në konsideratë prirjet bashkëkohore në politikat penale. Në Europë, përmirësimi i mjeteve të transportit dhe komunikacionit ka sjellë si rezultat rritjen e lëvizjes së personave, dhe, rrjedhimisht, edhe një ndërkombëtarizim në rritje të krimin. Ndërsa politika penale gjithnjë e më tepër e vë theksin në rehabilitimin social të shkelësve të ligjit, bëhet gjithnjë e më rëndësishme që sanksioni që ndërmerret ndaj shkelësit të ligjit të mund të shlyhet prej tij në vendin e vet, dhe jo në vendin ku merret vendimi apo ku është kryer vepra penale. Kjo politikë i ka rrënjët në konsiderata të një natyre njerëzore: vështirësitë në komunikim si pasojë e barrierave gjuhësore, mosnjohjes së zakoneve dhe kulturës së vendit, si dhe mungesa e kontakteve me të afërmit, të cilat mund të kenë pasojë të dëmshme për të burgosurin e huaj. Për këtë arsye, riatdhesimi i personave të dënuar mund të jetë në interes si të të burgosurve, ashtu edhe të qeverive të përfshira.

10. Konventa dallon nga Konventa Europiane për Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Vendimeve Penale në këtë drejtim:

- me qëllim lehtësimin e transferimit të shpejtë të të burgosurve të huaj, ajo siguron një procedurë të thjeshtuar, e cila në zbatimin praktik do të jetë më e lehtë se ajo e parashikuar në Konventën Europiane për Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Vendimeve Penale.

- Transferimi mund të kërkohet jo vetëm nga shteti ku është dhënë dënimi (shteti ndëshkues), por edhe nga shteti, nënshtetas i të cilit është personi i dënuar ("shteti administrues"), duke i mundësuar, në këtë mënyrë, këtyre të fundit të kërkojnë riatdhesimin e shtetasve të vet.

- transferimi bëhet me pëlqimin e personit të dënuar.

- Konventa kufizohet në ofrimin e një kuadri procedural për transferimet. Ajo nuk përmban detyrimin për Shtetet Kontraktuese që të përmbushin çdo kërkesë për transferim; për këtë arsye nuk ishte e nevojshme të renditeshin arsyet që mund të shërbejnë si bazë për refuzim, as t'i kërkohet shtetit pritës të kërkesës që të japë arsye për refuzimin e një kërkesë për transferim.

11. Ndryshe nga konventat e tjera për bashkëpunim ndërkombëtar në çështjet penale, të përgatitura në kuadrin e Këshillit të Europës, Konventa për Transferimin e Personave të Dënuar nuk përmban fjalën "Europiane" në emërtimin e saj. Kjo reflekton qasjen e hartuesve se Konventa duhet të ishte gjithashtu e hapur për demokraci të ngjashme, edhe jashtë Europës. Dy shtete të tilla-Kanadaja dhe Shtetet e Bashkuara të Amerikës, në fakt u përfaqësuan në Komitetin e Përzgjedhur nga vëzhgues dhe kanë ndjekur në mënyrë aktive përpunimin e tekstit.

3 Komete mbi nenet e Konventës

Neni 1 – Përkufizime

12. Neni 1 bën përkufizimin e katër termave, të cilat janë thelbësorë për mekanizmin e transferimit të ofruar nga Konventa.

13. Përkufizimi i "dënimit" *a* e bën të qartë se Konventa gjen zbatim vetëm për dënimet apo masat që përfshijnë kufizimin e lirisë, dhe vetëm në shkallën që këto masa janë dhënë si të tilla, pavarësisht nëse personi në fjalë është duke e kryer ose jo dënimin e tij.

14. Nga përkufizimi i termit "vendim" *b* kuptohet se Konventa gjen zbatim vetëm për vendimet e marra nga një gjykatë.

15. Dy shtetet e përfshirë në transferimin e një personi të dënuar përkufizohen si "shtete ndëshkuese" dhe "shtete administruese" *c* dhe *d*.

Neni 2 – Parime të Përgjithshme

16. Paragrafi 1 i përmbahet parimit të përgjithshëm që udhëheq zbatimin e Konventës. Formulimi i tij bazohet në Nenin 1.1 të Konventës Europiane për Ndihmën e Ndërsjelltë Juridike në Çështjet Penale. Referenca ndaj "shkallës më të gjerë të bashkëpunimit në lidhje me transferimin e personave të dënuar" ka si qëllim të theksojë filozofinë që qëndron në themel të konventës: Është e dëshirueshme që vendimet të vihen në zbatim në shtetet përkatëse të personave në fjalë.

17. Paragrafi 2 e referon shtetin ndëshkues drejt mundësisë, të ofruar nga Konventa, që personin e dënuar ta transferojë në një shtet tjetër kontraktues me qëllim zbatimin e dënimit. Ky shtet tjetër, pra "shteti administrues", është sipas Nenit 3.1 .*a* – shteti, shtetas i të cilit është personi i dënuar.

Megjithëse personi i dënuar mund të mos aplikojë zyrtarisht për transferimin e tij (shih paragrafin 3), ai mund të shprehë interesin e tij për t'u transferuar në kuadër të Konventës, ose mund ta bëjë këtë duke iu drejtuar si shtetit ndëshkues, ashtu edhe atij administrues.

18. Sipas paragrafit 3, transferimet mund të kërkohen si nga shteti ndëshkues, ashtu edhe nga ai administrues. Kjo dispozitë shënon një shkëputje të rëndësishme nga rregulli i parashikuar në Konventën Europiane për Vlefshmërinë e Vendimeve Penale, sipas të cilit vetëm shteti ndëshkues ka të drejtë të bëjë kërkesë. Ai njuh interesin që mund të ketë shteti i të burgosurit për riatdhesimin e tij, për arsye kulturore, fetare, familjare apo të lidhjeve të tjera sociale.

Neni 3 – Kushtet e transferimit

19. Paragrafi i parë i Nenit 3 rendit gjashtë kushte që duhen përmbushur, në se transferimi do të kryhet në kuadrin e Konventës.

20. Kushti i parë a është që personi që do të transferohet të jetë shtetas i shtetit administrues. Në përpjekje për ta bërë zbatimin e Konventës sa më të thjeshtë që të jetë e mundur, u preferua referenca ndaj nënshtetësisë së personit të dënuar, në vend të përdorimit të nocioneve të tjera të cilat mund të sillnin probleme interpretimi gjatë zbatimit në praktikë të Konventës, si psh: përdorimi i termave "banues i përhershëm në shtetin tjetër" apo "Shteti i origjinës", të cilat gjenden në Nenin 5 të Konventës Europiane për Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Vendimeve Penale.

Nuk është e nevojshme që personi në fjalë të jetë nënshtetas vetëm i shtetit administrues. Shtetet Kontraktuese mund të vendosin të zbatojnë Konventën, në se është e përshtatshme, në rastet e nënshtetësisë së dyfishtë apo të shumëfishtë, edhe kur nënshtetësia tjetër (ose njëra nga nënshtetësitë e tjera) i përket shtetit ndëshkues. Megjithatë, vlen të vihet në dukje se edhe në rastet kur përmbushen të gjitha kushtet për transferim, shteti pritës është i lirë të pranojë ose jo transferimin e kërkuar. Pra, një shtet ndëshkues është i lirë të refuzojë një transferim në së ky i fundit përfshin një nënshtetas të tij.

Paragrafi 1.a duhet të lexohet në lidhje me paragrafin 4 i cili u njuh Shteteve Kontraktuese mundësinë për të përkufizuar, me anë të një deklarate, termin "nënshtetas".

Kjo mundësi, që i korespondon asaj të parashikuar në Nenin 6.1.b të Konventës Europiane për Ekstradimin duhet interpretuar në një kuptim të gjerë: dispozita ka si qëllim që t'u mundësojë shteteve kontraktuese që të shtrijnë zbatimin e konventës edhe për persona tjera, të cilët nuk konsiderohen "nënshtetas" sipas kuptimit strikt të legjisllacionit kombëtar, si psh: persona pa nënshtetësi apo qytetarë të shteteve të tjera që janë vendosur në vend nëpërmjet rezidencës së përhershme.

21. Kushti i dytë b është se vendimi duhet të jetë i formës së prerë dhe i zbatueshëm, për shembull që të jenë shteruar të gjitha mjetet ligjore, ose që të ketë përfunduar afati i përdorimit të një mjeti dhe palët nuk e kanë përdorur këtë mundësi. Kjo nuk përjashton mundësinë për një rishikim të mëvonshëm nën dritën e provave të reja, në përputhje me Nenin 13.

22. Kushti i tretë c ka të bëjë me kohëzgjatjen e dënimit të dhënë. Që Konventa të jetë e zbatueshme, duhet që në momentin e marrjes së kërkesës për transferim, dënimi të jetë të paktën 6 muaj, ose i papërcaktuar.

Përfshirja e këtij kushti u bë në bazë të dy argumentave: i pari ka të bëjë me faktin se konventa konceptohet si instrument për rehabilitimin e mëtejshëm social të shkelësve të ligjit, objektiv ky që vlen të përmbushet në rastet kur kohëzgjatja e dënimit që mbetet për t'u kryer është mjaftueshmërisht e gjatë. Argumenti i dytë ka të bëjë me kosto-efektivitetin e sistemit; transferimi i të burgosurve është i kushtueshëm, për këtë arsye shpenzimet e konsiderueshme të shtetit të përfshirë duhet të jenë në përpjestim me qëllimin që duhet të arrihet, gjë që përjashton transferimin në rastet kur personit i ka mbetur vetëm një periudhë e shkurtër e dënimit për të kryer.

Në raste të veçanta, megjithatë, Shtetet Kontraktuese mundën – në zbatim të paragrafit 2 – të bien dakord për të kryer një transferim edhe në se koha e dënimit është më e shkurtër, se ç'parashikohet si rregull i përgjithshëm në paragrafin 1.c. Përfshirja e këtij elementi fleksibiliteti kishte si qëllim të mbulonte ato raste të cilat nuk merren parasysh plotësisht në dy argumentat e lartpërmendur, për shembull ku perspektiva e rehabilitimit do të ishte e favorshme, pavarësisht se dënimi është më i shkurtër se 6 muaj ose kur transferimi mund të kryhet në mënyrë të shpejtë dhe me kosto të ulët, psh: me shtetet fqinjë.

23. Kushti i katërt *d* është se transferimi duhet të bëhet me pëlqimin e personit të dënuar. Kjo kërkesë, e cila nuk parashikohet nga Konventa Europiane mbi Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Vendimeve Penale, përbën një nga elementët bazë të mekanizmit të transferimit që ngre kjo konventë. Rehabilitimi i shkelësve të ligjit është një nga qëllimet parësore që qëndron një themel të Konventës; transferimi i një të burgosuri pa pëlqimin e tij do të kishte efekt të kundërt sa i takon rehabilitimit.

Kjo dispozitë duhet të lexohet së bashku me Nenin 7, i cili përmban rregulla mbi mënyrën se si jepet pëlqimi dhe mbi mundësinë e shtetit administrues për të verifikuar në se pëlqimi është dhënë në përputhje me kushtet e parashikuara në atë nen.

Pëlqimi duhet të jepet nga përfaqësuesi ligjor i personit të dënuar në rastet kur një nga dy shtetet kontraktuese e sheh këtë si të nevojshme për arsye të moshës ose të gjendjes fizike apo mendore të personit të dënuar. Referimi ndaj "përfaqësuesit ligjor" të personit të dënuar nuk ka si qëllim të nënkuptojë se përfaqësuesi duhet të ketë kualifikim në drejtësi; këtu përfshihet çdo person i autorizuar në mënyrë të ligjshme që të përfaqësojë një person të dënuar, për shembull një prind ose një person që ka autorizim të veçantë nga autoritetet kompetente.

24. Kushti i pestë e ka për qëllim të sigurojë përputhshmërinë me parimin e përgjegjësisë së dyfishtë penale.

Kushti përmbushet në se vepra e cila ka sjellë si pasojë një vendim në shtetin ndëshkues do të ishte e ndëshkueshme edhe në se do të ishte kryer në shtetin administrues, si dhe në se personi i cili ka kryer veprën do të dënohej edhe sipas legjisllacionit të shtetit administrues.

Me qëllim që të përmbushet kushti i përgjegjësisë së dyfishtë, nuk është e nevojshme që vepra penale të jetë parashikuar në mënyrë të njëjtë në legjisllacionin e vendit ndëshkues dhe në atë të shtetit administrues. Mund të ketë dallime në formulim apo në klasifikimin ligjor. Ideja bazë është se elementët thelbësorë që përbëjnë veprën penale të jenë të krahasueshëm në legjisllacionet e të dy vendeve.

25. Kushti i gjashtë *f* konfirmon parimin bazë të konventës që përcakton se për kryerjen e një transferimi është e nevojshme që të dyja shtetet e përfshira të bien dakord.

26. Paragrafi 3 duhet parë në lidhje me Nenin 9 i cili i jep shtetit administrues mundësinë e zgjedhjes mes dy procedurave të zbatimit: ai mund të vazhdojë me zbatimin apo mund të bëjë konvertimin e dënimit. Në se i kërkohet, duhet që të informojë shtetin ndëshkues për procedurën që do të ndjekë (Neni 9, paragrafi 2). Rregulli i përgjithshëm është, pra, që shteti administrues mund të zgjedhë mes dy procedurave të zbatimit rast pas rasti.

Megjithatë, në se një Shtet Kontraktues dëshiron të përjashtojë në përgjithësi si "procedurën e zbatimit të vazhduar" apo edhe "procedurën e konvertimit", këtë mund ta bëjë duke u bazuar në dispozitat e paragrafit 3: nëpërmjet një deklarate, ky shtet mund të bëjë të qartë se dëshiron të përjashtojë aplikimin e procedurës së "zbatimit të vazhduar" ose të "procedurës së konvertimit" në marrëdhënie me Shtetet e tjera Kontraktuese.

Meqenëse deklarata që bëhet në përputhje me paragrafin 3 zbatohet "për marrëdhëniet me palë të tjera", ajo i mundëson shtetit deklarues që të përjashtojë përdorimin e njërës prej procedurave të zbatimit, jo vetëm në rastet kur shteti është në pozitën e shtetit administrues, por edhe në pozitën e shtetit ndëshkues; në rastin e dytë deklarata ka si efekt vendosjen e dhënies e pëlqimit të shtetit për një transferim të kërkuar në varësi të përmbushjes së kushtit që shteti administrues të mos aplikojë procedurën e përjashtuar.

Neni 4– Detyrimi për dhënien e informacionit

27. Neni 4 ka të bëjë me transmetimin e elementëve të ndryshëm të informacionit që i duhet ofruar gjatë procedurës së transferimit personit të dënuar, shtetit administrues dhe shtetit ndëshkues. Dispozita gjen zbatim për tri faza të ndryshme të procedurës: paragrafi 1 parashikon informacionin që shteti ndëshkues duhet t'i japë personit të dënuar mbi thelbin e konventës; paragrafi 2 dhe 4 ka të bëjë me informacionin mes dy shteteve të përfshira, pasi personi i dënuar të ketë shprehur interes për transferimin e tij; paragrafi 5 ka të bëjë me informacionin që i duhet dhënë personit të dënuar mbi masat apo vendimet e marra në lidhje me një transferim të mundshëm.

28. Sipas paragrafit 1, çdo person i dënuar, të cilit konventa i njeh të drejtën e transferimit, do të informohet nga shteti ndëshkues mbi thelbin e konventës. Kjo bëhet për ta njohur personin e dënuar me mundësitë e transferimit që ofron konventa, si dhe me pasojat ligjore që mund të mbartë transferimi për në vendin e tij. Ky informacion do t'i krijojë atij mundësinë të vendosë për të shprehur ose jo interesin për t'u transferuar. Megjithatë, duhet vënë në dukje se personi i dënuar nuk mundet që të bëjë vetë një kërkesë zyrtare për t'u transferuar; sipas nenit 2.3 transferimi duhet të kërkohet nga shteti ndëshkues ose ai administrues.

Informacioni që i jepet personit të dënuar duhet të jetë në një gjuhë që ai e kupton.

29. Paragrafet 2 dhe 3 gjejnë zbatim në ato raste kur personi i dënuar ka shprehur interes pranë shtetit ndëshkues për të përfituar nga transferimi në kuadër të konventës. Në këtë rast, shteti ndëshkues informon shtetin, nënshtetësinë e të cilit ka personi i dënuar, se ky i fundit ka shprehur interes për t'u transferuar. Ky informacion duhet të ofrohet sa më shpejt që të jetë e mundur

pasi vendimi të marrë formë të prerë dhe të jetë i zbatueshëm, dhe duhet të përmbajë të gjithë elementët e renditur në paragrafin 3.

30. Qëllimi kryesor i dërgimit të këtij informacioni tek autoritetet (përfshirë autoritetet konsullore) e vendit të cilit i përket personi është që t'i japë mundësi shtetit të vendosë në se do të kërkojë ose jo një transferim, duke u nisur nga prezumimi se vendi, shtetas i të cilit është personi i dënuar, do të ndërmarrë inisiativën për riatdhesimin e një nështetasi të vet.

31. Në se personi i dënuar ka shprehur interes për t'u transferuar jo pranë shtetit ndëshkues, por pranë shtetit, nënshtetësinë e të cilit mban, atëherë do të gjejë zbatim paragrafi 4: në këtë rast, shteti ndëshkues ofron informacionin e parashikuar në paragrafin 3, në bazë të një kërkesë të shprehur nga shteti, nënshtetësinë e të cilit mban personi i dënuar.

32. Sipas paragrafit 5, personi i dënuar i cili ka shprehur interes për t'u transferuar, duhet të informohet me shkrim, për veprimet që do të ndërmerren më tej në lidhje me rastin e tij. Për shembull, ai duhet të njoftohet në se informacioni të cilit i referohet paragrafi 3 është dërguar në shtetin e tij, në se është bërë kërkesë për transferimin e tij dhe nga cili shtet, dhe në se është marrë ndonjë vendim në lidhje me këtë kërkesë.

Neni 5 – Kërkesat dhe përgjigjet

33. Ky nen përcakton formën dhe kanalet e transmetimit të kërkesave për transferim dhe të përgjigjeve ndaj tyre.

34. Kërkesat dhe përgjigjet duhet të bëhen me shkrim (paragrafi 1). Ato duhet, në parim, të transmetohen mes Ministrive të Drejtësisë (paragrafi 2), ndërkohë që Shtetet Kontraktuese duhet të deklarojnë në se do të përdorin rrugë të tjera për transferimin e kërkesave, si psh: kanalin diplomatik (paragrafi 3).

35. Në përputhje me qëllimin e Konventës për të siguruar një procedurë transferimi të shpejtë të personave të dënuar, paragrafi 4 i kërkon shtetit pritës të kërkesës që të informojë në mënyrë të shpejtë shtetin kërkues në se bie dakord me transferimin.

Neni 6 – Dokumentat mbështetës

36. Neni 6 përcakton dokumentat që duhet të t'i ofrohen shtetit ndëshkues nga shteti administrues (paragrafi 1), dhe nga shteti ndëshkues për shtetin administrues and (paragrafi 2). Këto dokumente janë të detyrueshme që të paraqiten për të bërë të mundur transferimin. Për sa i takon dokumentave që do të ofrohen nga shteti ndëshkues, ato mund t'i dërgohen shtetit administrues së bashku me kërkesën për transferim ose më vonë; nuk është e nevojshme që ato të dërgohen në rast se palët nuk kanë dhënë pëlqimin e tyre për transferimin.

37. Përveç kësaj, paragrafi 3 parashikon që secili prej të dy shteteve mund të kërkojë çdo dokument apo deklaratë të përmendur në paragrafin 1 ose 2 para se të bëjë një kërkesë për transferim ose të marrë vendim në se do ta pranojë ose jo transferimin e kërkuar. Kjo dispozitë ka si qëllim të shmangë fillimin e një procedure transferimi në rastet kur ka dyshime për plotësimin e kushteve të transferimit. Shteti ndëshkues mundet, për shembull, të kërkojë që të sigurohet paraprakisht, pra, para se të bëjë një kërkesë për transferim ose të bjerë dakord për një transferim të kërkuar – në se personi i dënuar është nënshtetas i shtetit

administrues, ose shteti administrues mund të dojë të sigurohet paraprakisht se personi i dënuar ka dhënë pëlqimin për transferimin e tij.

Neni 7 – Pëlqimi dhe verifikimi tij

38. Pëlqimi i personit të dënuar për transferimin e tij është një nga elementët bazë të mekanizmit të transferimit që ndërton konventa. Për këtë arsye u konsiderua e nevojshme që të vendosej një detyrim mbi shtetin ndëshkues që të sigurojë dhënien e pëlqimit në mënyrë vullnetare dhe në dijeni të plotë të pasojave ligjore që mund të mbartë transferimi për personin në fjalë, dhe t'i japë shtetit administrues mundësi për të verifikuar se pëlqimi është dhënë në respekt të këtyre kushteve.

39. Sipas paragrafit 2, shteti administrues ka të drejtë të bëjë një verifikim të tillë nëpërmjet një Konsulli ose një zyrtari tjetër për të cilin bien dakord palët.

40. Meqenëse konventa bazohet në parimin se zbatimi në shtetin administrues kërkon pëlqimin paraprak të personit të dënuar, nuk u pa e nevojshme që të përcaktohej një rregull të veçantë me qëllim që personi i transferuar në kuadër të konventës për të kryer zbatimin e një dënimi nuk do të ndiqet penalisht, as nuk do të dënohet apo burgoset për një vepër penale të ndryshme nga ajo që lidhet me zbatimin e dënimit për të cilin është kryer transferimi. Konventa të tjera të cilat parashikojnë këtë rregull të veçantë, si psh: Konventa Europiane për Ekstradimin në Nenin 14 dhe Konventa për Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Vendimeve Penale në Nenin 9, nuk parashikojnë pëlqimin e personit në fjalë, duke e bërë në këtë rast rregullin e veçantë një mekanizëm mbrojtës të nevojshëm për të.

Mungesa e një rregulli të veçantë duhet të përfshihet në informacionin për thelbin e konventës i cili u duhet dhënë personave të dënuar në përputhje me Nenin 4.1.

Neni 8 – Efektet e transferimit për shtetin ndëshkues

41. Ky nen shërben për mbrojtjen e parimit *ne bis in idem* në lidhje me zbatimin e një vendimi pas kryerjes së transferimit.

42. Për të shmangur kryerjen më shumë se një herë nga personi i dënuar të dënimit për të njëjtin veprim apo mosveprim, Neni 8 parashikon pezullimin e zbatimit në shtetin kërkues në momentin kur autoritetet e shtetit administrues marrin përgjegjësinë për personin (paragrafi 1), dhe se shteti ndëshkues nuk mundet ta zbatojë më tej dënimin kur shteti administrues e konsideron dënimin të përfunduar. (paragrafi 2).

Neni 9 – Efektet e transferimit për shtetin administrues

43. Ky nen ka të bëjë me zbatimin e dënimit në shtetin administrues. Ai përcakton parimet e përgjithshme që udhëheqin zbatimin; detajet e procedurave të ndryshme të zbatimit rregullohen në Nenet 10 dhe 11.

44. Sipas paragrafit 1, shteti administrues mund të zgjedhë mes dy mënyrave për zbatimin e dënimit: mund të vazhdojë me zbatimin e menjëhershëm të tij nëpërmjet një urdhri administrativ apo gjyqësor, (Neni 10), ose ta konvertojë vendimin, nëpërmjet një procedure administrative ose gjyqësore, në një vendim e cili vendos një sanksion të parashikuar në legjislacionin e tij në vend të sanksionit të imponuar nga shteti ndëshkues (Neni 11). Duhet vënë në dukje, megjithatë, se sipas Nenit 3.3, Shtetet Kontraktuese kanë mundësi të

përrjashtojnë, në mënyrë të përgjithshme, zbatimin e njërës prej këtyre dy procedurave.

45. Në se i kërkohet, shteti administrues duhet të informojë shtetin ndëshkues për procedurën që ka në plan të zbatojë (paragrafi 2). Ky detyrim është vendosur mbi shtetin administrues pasi ky informacion mund të ketë rëndësi në vendimmarrjen e shtetit ndëshkues në lidhje me aprovimin ose jo të transferimit të kërkuar.

46. Dallimi thelbësor mes procedurës së "zbatimit të vazhduar", sipas nenit 10 dhe procedurës së "konvertimit të dënimit" sipas Nenit 11, - shpesh e quajtur "exequatur" – është se në rastin e parë shteti administrues vazhdon të zbatojë sanksionin e vendosur në shtetin ndëshkues (mundësisht të adaptuar në përputhje me Nenin 10, paragrafi 2), ndërsa në rastin e dytë, sanksioni konvertohet në sanksionin përkatës në shtetin administrues, dhe rezultati është se dënimi që zbatohet nuk është më drejtpërdrejt i bazuar në sanksionin e vendosur në shtetin ndëshkues.

47. Në të dyja rastet, zbatimi udhëhiqet nga legjislati i shtetit administrues (paragrafi 3). Referenca ndaj legjislatit në shtetin administrues duhet të interpretohet në një kuptim të gjerë; ajo përfshin, për shembull, rregullat që lidhen me të drejtën për lirim me kusht. Për ta bërë këtë të qartë, paragrafi 3 përcakton se vetëm shteti administrues do të ketë kompetencën për të marrë të gjitha vendimet e përshtatshme.

48. Paragrafi 4 i referohet rasteve kur asnjëra nga të dyja procedurat nuk mund të zbatohet në shtetin administrues, pasi zbatimi përfshin persona të cilët për shkak të gjendjes së tyre mendore, nuk janë përgjigjur penalisht për kryerjen e një veprë penale. Dispozita i lejon shtetit administrues, në se ai është i përgatitur për ta trajtuar më tej një person të tillë, që të tregojë nëpërmjet një deklarate drejtuar Sekretarit të Përgjithshëm të Këshillit të Europës, procedurat që do të ndjekë për këto raste.

Neni 10 – Zbatimi i vazhduar

49. Në rastin kur shteti administrues zgjedh procedurën e "zbatimit të vazhduar", atëherë ai ka detyrimin të respektojë natyrën ligjore si dhe kohëzgjatjen e dënimit që është përcaktuar nga shteti ndëshkues (paragrafi 1): kushti i parë ("natyra ligjore") i referohet llojit të dënimit të dhënë në rastet kur legjislati i shtetit ndëshkues parashikon një larmi penalitetesh që përfshijnë kufizimin e lirisë, si psh: burg të kombinuar me punë, burg ose mbajtje në paraburgim. Kushti i dytë ("kohëzgjatja") nënkupton që dënimi që do të kryhet në shtetin administrues e që përbën objekt të një vendimi të mëvonshëm të këtij shteti, për shembull: për lirim me kusht apo falje, do të korrespondojnë me kohën e dënimit të parë, duke marrë në konsideratë kohën e dënimit të kryer dhe faljet e përfituara në shtetin ndëshkues deri në datën e transferimit.

50. Në se shtetet e përfshira kanë sisteme të ndryshme penale në lidhje me ndarjen e penalitetve ose kohëzgjatjen minimale dhe maksimale të dënimit, mund të jetë e nevojshme që shteti administrues të adaptojë (përshtasë) sanksionin sipas dënimit brenda disa kufijve të caktuar: masa apo dënimi i adaptuar duhet që të përkojë, sa më shumë që të jetë e mundur, me atë të vendosur nga dënimi që duhet zbatuar; ajo nuk duhet të jetë më e rëndë, në natyrë apo kohëzgjatje se sa dënimi i dhënë në shtetin ndëshkues; ajo nuk duhet të tejkalojë maksimumin e parashikuar nga ligji në shtetin administrues. Me fjalë të tjera: shteti administrues mund ta përshtasë masën me ekuivalentin më të

afërt që parashikohet në legjislacionin e vet, me kusht që kjo të mos rezultojë në një ndëshkim më të ashpër apo burgim më të gjatë. Ndryshe nga procedura e konvertimit e përcaktuar në Nenin 11, sipas së cilës shteti administrues *zëvendëson* me një sanksion atë që është vendosur në shtetin ndëshkues, procedura sipas Nenit 10.2 i jep mundësinë shtetit administrues që thjesht të *adaptojë* (përshtasë) sanksionin me një sanksion ekuivalent të parashikuar në legjislacionin e vet, me qëllim që vendimi të jetë i zbatueshëm. Shteti administrues, në këtë mënyrë vazhdon zbatimin e sanksionit të vendosur në shtetin ndëshkues, por këtë e bën këtë në përputhje me kërkesat e sistemit të vet penal.

Neni 11 – Konvertimi i ndëshkimit

51. Neni 11 ka të bëjë me konvertimin e dënimit që duhet zbatuar, pra me procedurën administrative apo juridike nëpërmjet së cilës një sanksion i parashikuar nga legjislacioni në shtetin administrues të zëvendësojë sanksionin e vendosur në shtetin ndëshkues, procedurë e cila është quajtur "exequatur". Kjo dispozitë duhet lexuar së bashku me Neni 9.1. *b*. Dispozita është e rëndësishme për funksionimin në mënyrë efektive dhe pa probleme të konventës, në rastet kur sistemi penal i shtetit administrues ndryshon nga ai i shtetit ndëshkues, për sa i takon klasifikimit të penalteteve apo kohëzgjatjes së dënimit me heqje lirie që aplikohet për vepra të ngjashme.

52. Neni nuk rregullon procedurën që do të ndiqet. Sipas paragrafit 1, konvertimi i dënimit bëhet në bazë të legjislacionit të shtetit administrues.

53. Megjithatë, për sa i takon shkallës së konvertimit dhe kritereve të zbatueshme në lidhje me të, paragrafi 1 përcakton 4 kushte që duhen respektuar nga autoritetet kompetente të shtetit administrues.

54. E para, autoriteti është i detyruar të zbatojë rezultatet e fakteve- deri në shkallën kur ato janë të kuptueshme në mënyrë explicite apo implicite nga gjykimi i dhënë në shtetin ndëshkues *a*. Për këtë arsye, ai nuk ka lirinë të vlerësojë ndryshe faktet mbi të cilat është bazuar vendimi; kjo vlen si për faktet "objektive" që lidhen me kryerjen e aktit dhe pasojat e tij, ashtu edhe për faktet "subjektive", që lidhen, për shembull, me qëllimin apo paramendimin nga ana e personit të dënuar. Arsyeja për këtë kusht është që zëvendësimi me një sanksion të një natyre dhe kohëzgjatje tjetër të mos nënkuptojë një modifikim të vendimit; ai thjesht shërben për të arritur një dënim të zbatueshëm në shtetin administrues.

55. E dyta, dënimi që përfshin heqjen e lirisë nuk mund të konvertohet në sanksion financiar *b*. Kjo dispozitë reflekton faktin se Konventa gjen zbatim vetëm për transferimin e personave të dënuar, "dënimi" është përkufizuar në Nenin 1. *a* si ndëshkim apo masë që përfshin kufizimin e lirisë. Megjithatë, kjo nuk ndalon konvertimin në sanksion që nuk përfshin heqjen e lirisë, por që nuk ka natyrë financiare.

56. Së pari, çdo periudhë e kufizimit të lirisë e cila është kryer nga personi i dënuar duhet zbritur nga dënimi kur bëhet konvertimi në shtetin administrues *c*. Kjo dispozitë zbatohet për çdo pjesë të dënimit që është kryer në shtetin ndëshkues, si dhe për çdo masë paraburgimi të kryer para dënimit, apo qëndrimin në kushtet e heqjes së lirisë gjatë tranzitit.

57. Së katërti, gjendja penale e personit të dënuar nuk duhet të rëndohet më tej *d*. Ky ndalim ka të bëjë jo vetëm me kohëzgjatjen e dënimit, i cili nuk duhet të

jetë më i gjatë se ai që është vendosur nga shteti ndëshkues, por edhe me llojin e sanksionit që të zbatohet: nuk duhet të jetë më i ashpër se ai që është vendosur në shtetin ndëshkues. Në se, për shembull, sipas legjislacionit në shtetin administrues vepra penale ndëshkohet me një formë më të rëndë të kufizimit të lirisë se sa parashikon vendimi i dhënë (punë e detyruar në vend të burgimit), atëherë shteti administrues përjashtohet nga zbatimi i kësaj forme më të rëndë të dënimit. Më tej, paragrafi 1. d parashikon në lidhje me dënimin që do të zbatohet, që autoriteti i cili bën konvertimin e dënimit nuk është i detyruar të respektojë minimumin që parashikon legjislacioni i tij për të njëjtën vepër penale, pra atij i lejohej të mos respektojë minimumin, duke sjellë si pasojë zbatimin e sanksionit të dhënë në shtetin ndëshkues, megjithëse ky mund të jetë më i ulët se minimum i parashikuar në legjislacionin e vet.

58. Për shkak se procedura e konvertimit mund të marrë kohë, paragrafi 2 kërkon nga shteti administrues, në rastet kur procedura kryhet pas transferimit të personit të dënuar, që ta mbajë këtë person të burgosur apo të sigurojë praninë e tij në shtetin administrues në mënyrë tjetër, në varësi të rezultatit të procedurës.

Neni 12 – Falja, amnistia, ndryshimi

59. Ndërkohë që Neni 9.3 e bën shtetin administrues të vetmin përgjegjës për zbatimin e dënimit, përfshirë edhe vendimet që merren në lidhje me të, (psh: vendimi për të pezulluar një dënim), faljet, amnistitë ose ndryshimet e dënimeve mund të jepen si nga shteti ndëshkues, ashtu edhe nga ai administrues në përputhje me Kushtetutën dhe ligjet e tjera në fuqi në këto vende.

Neni 13– Rishikimi i vendimit

60. Ky nen parashikon që vetëm shteti ndëshkues ka të drejtën për të marrë vendime në lidhje me kërkesat për rishikimin e vendimit. Kompetenca ekskluzive që i lihet shtetit ndëshkues për rishikimin e vendimeve justifikohet me faktin se, teknikisht, procedurat e rishikimit nuk janë pjesë e zbatimit, pra Neni 9.3 nuk zbatohet. Qëllimi i një kërkesë për rishikimin e vendimit është të arrihet rishqyrtimi i vendimit të formës së prerë në dritën e elementeve të reja që kanë dalë për një fakt. Vetëm shteti ndëshkues është kompetent për të rishqyrtuar thelbin e fakteve, dhe rrjedhimisht vetëm shteti ndëshkues ka juridiksionin për të shqyrtuar një kërkesë të tillë, edhe për arsye se është në pozicion më të mirë për të mbledhur prova të reja në lidhje me çështjen.

61. Termi "rishikim" në kuptim të Nenit 13 mbulon gjithashtu edhe procedura të cilat në disa shtete mund të çojnë në një shqyrtim të ri të aspekteve ligjore të çështjes, pasi vendimi të ketë marrë formë të prerë.

62. Kompetenca e shtetit ndëshkues për të vendosur mbi kërkesat për rishqyrtim nuk duhet të interpretohen si shkarkim i shtetit administrues nga përgjegjësia për t'i mundësuar personit të dënuar të kërkojë rishikim të dënimit. Të dyja shtetet, në fakt, duhet të ndër marrin hapat e duhur për të garantuar ushtrimin në mënyrë efektive të së drejtës për rishikim nga ana e personit të dënuar.

Neni 14 – Përfundimi i zbatimit

63. Neni 14 ka të bëjë me përfundimin e zbatimit nga ana e shtetit administrues për rastet kur një dënim nuk është më i zbatueshëm, si pasojë e një vendimi apo një mase të marrë në shtetin ndëshkues. (psh. vendimet e parashikuara në Nenet 12 dhe 13). Në këto raste shteti administrues duhet të mbyllë/përfundojë

zbatimin që në momentin kur informohet nga shteti ndëshkues për një masë a vendim të tillë.

Neni 15 – Informacion mbi zbatimin

64. Ky nen parashikon që shteti administrues informon shtetin ndëshkues mbi gjendjen e zbatimit: *a* kur e konsideron të përfunduar zbatimin (psh. Kryerjen e dënimit, faljet, lirimin me kusht, uljet e dënimit, amnistitë, ; *b* në se personi i dënuar është larguar nga vendi i vuajtjes së dënimit para përfundimit të dënimit; dhe *c* sa herë që shteti ndëshkues kërkon një raport specifik.

65. Duhet vënë në dukje se informacioni i cili jepet në bazë të Nenit 15. *a* mund të jepet për çdo rast më vete ose nëpërmjet një periodiku - për shembull raporti vjetor, raporte ku të përshihen të gjitha rastet për të cilat ka përfunduar dënimi gjatë një periudhe të caktuar.

Neni 16 – Tranziti

66. Ky nen është hartuar në përputhje me Nenin 21 të Konventës Europiane për Ekstradimin dhe Nenin 13 të Konventës europiane për Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Vendimeve Penale. Ai përcakton rregullat që udhëheqin tranzitin e personave që kalojnë nga shteti ndëshkues tek shteti administrues nëpërmjet territorit të një Shteti Kontraktues.

67. Paragrafi 1 vendos një detyrim për Shtetet Kontraktuese për të përmbushur kërkesat për tranzit, në përputhje me legjislacionin e tyre të brendshëm, por ky detyrim varet nga një kusht i dyfishtë: kërkesat për tranzit duhet të bëhen nga një Shtet tjetër Kontraktues, dhe ky shtet duhet të ketë rënë dakord me një Shtet tjetër Kontraktues ose me një shtet të tretë për transferimin e personit të dënuar. Kushti i dytë do të thotë se detyrimi për dhënien e tranzitit bëhet efektiv në se shteti ndëshkues dhe ai administrues kanë rënë dakord për transferimin e personit të dënuar.

68. Duhet vënë në dukje se detyrimi për dhënien e tranzitit zbatohet vetëm në se kërkesa bëhet nga një Shtet Kontraktues. Në se kërkesa bëhet nga një Shtet i tretë, në këtë rast zbatohet paragrafi 4. Ai përmban një opsion, jo detyrim: një kërkesë për tranzit *mund* të plotësohet në se Shteti i tretë ka rënë dakord me një Shtet tjetër Kontraktues për transferimin e personit të dënuar.

69. Paragrafi 1 nuk përjashton tranzitin e një nështetasi të shtetit të tranzitit, por paragrafi 2. *a* i njuh të drejtën një Shteti Kontraktues që të refuzojë tranzitin në se personi në fjalë është nënshtetas i tij. Kjo gjen zbatimin edhe në rastet kur tranziti duhet të kryhet në rrugë ajrore dhe shteti në fjalë ka bërë deklaratën e parashikuar në paragrafin 7.

Paragrafi 2. *b* i njuh të drejtën Shtetit Kontraktues të refuzojë dhënien e tranzitit në se dënimi është dhënë për një vepër penale, e cila nuk parashikohet si e tillë në legjislacionin e tij.

70. Për sa i përket kanaleve të komunikimit për kërkesat e tranzitit dhe përgjigjet, paragrafi 3 bën të zbatueshme dispozitat e Nenit 5, paragrafët 2 dhe 3: në parim, kërkesat dhe përgjigjet duhet të kalojnë nëpërmjet Ministrive të Drejtësisë së dy shteteve të përfshirë, por Shtetet Kontraktues mund të deklarojnë se do të përdorin rrugë të tjera për transmetimin e tyre.

71. Paragrafi 5 parashikon që Shteti i Tranzitit ta mbajë personin e dënuar në ruajtje vetëm për kohën që duhet për tranzitin në territorin e tij.

72. Paragrafi 6 ka të bëjë me imunitetin e personit të dënuar ndaj arrestimit dhe ndjekjes penale në Shtetin e tranzitit. Ai parashikon që Shtetit të tranzitit, t'i kërkohet njëkohësisht edhe dhënia e sigurisë që personi i dënuar do të gëzojë imunitet në lidhje me veprat penale që mund të ketë kryer apo dënimeve që mund të ketë pasur para nisjes nga shteti ndëshkues, me përjashtim të burgimit që Shteti i tranzitit mund të vendosë në zbatim të paragrafit 5. Megjithatë nuk ka asnjë detyrim që shteti i tranzitit të japë këtë lloj sigurie.

73. Paragrafi 7 trajton tranzitin nëpërmjet ajrit, kur nuk parashikohet ulje në territorin e vendit të tranzitit. Në këto raste, nuk është e nevojshme të bëhet kërkesë për tranzit. Në ndryshim nga dispozitat e Nenit 21.4. a të Konventës Europiane për Ekstradimin, të cilat parashikojnë njoftim të Shtetit të tranzitit në këto raste, paragrafi 6 i Nenit 16 i lë mundësinë Shtetit Kontraktues që të vendosë, nëpërmjet një deklaratë, të përcaktojë në se dëshiron të marrë një njoftim të tillë.

Neni 17 – Gjuhët dhe Kostot

74. Ky nen trajton çështjet e gjuhës (paragrafi 1 deri 3), vërtetimet (paragrafi 4), dhe kostot (paragrafi 5).

75. Për sa i përket gjuhëve që do të përdoren me qëllim zbatimin e Konventës, Neni 17 bën dallimin mes informacionit të shkëmbyer mes dy shteteve të përfshira, të cilat sipas Nenit 4, paragrafi 2 dhe 4 duhet të bëhet në gjuhën e shtetit pritës ose në njërin prej gjuhëve zyrtare të Këshillit të Europës (paragrafi 1), dhe kërkesat për transferim dhe dokumenta mbështetëse për të cilat nuk kërkohet përkthim (paragrafi 2), në se shteti i përfshirë nuk ka deklaruar se kërkesat për transferim dhe dokumente mbështetëse duhet të shoqërohen me përkthim (paragrafi 3).

76. Paragrafi 4 parashikon se, me përjashtim të kopjes së vendimit të dënimit, – referuar në Nenin 6.2. a – dokumentet mbështetëse të transmetuar në zbatim të konventës nuk kanë nevojë të jenë të vërtetuara.

77. Në lidhje me kostot, paragrafi 5 parashikon që ato të mbulohen nga shteti administrues, me përjashtim të kostove që lindin në mënyrë ekskluzive në territorin e shtetit ndëshkues. Duke përjashtuar mundësinë që Shtetet Kontraktuese të kërkojnë nga njëri-tjetri rimbursim për shpenzimet që dalin nga procedura e transferimit, dispozita ka si synim të lehtësojë zbatimin praktik të Konventës. Megjithatë, nuk ka asnjë ndalim për shtetin administrues që të marrë koston e plotë apo pjesë të saj nga personi i dënuar.

Nenet 18 deri 25 – Dispozita përfundimtare

78. Me përjashtim të Neneve 18 dhe 19, dispozitat që përbëjnë Nenet 18 deri 25, bazohen kryesisht në "Dispozitat përfundimtare model për konventat dhe marrëveshjet e lidhura në kuadrin e Këshillit të Europës", të cilat janë miratuar nga Komiteti i Ministrave të Këshillit të Europës në takimin 315-të të Zëvendësve të tyre në shkurt 1980. Për këtë arsye, shumica e këtyre neneve nuk kanë nevojë për komente të veçanta, por çështjet e mëposhtme që lidhen me Nenet 18,19,21,22 dhe 23, kërkojnë disa shpjegime.

79. Nenet 18 dhe 19 janë hartuar bazuar në precedentin e krijuar nga Nenet 19 dhe 20 të Konventës për Ruajtjen e Jetës së Gjallë dhe Habitateve Natyrore në Europë të 19 shtatorit 1979, të cilat lejojnë firmosjen para hyrjes në fuqi të Konventës, jo vetëm nga shtetet anëtare të Këshillit të Europës, por edhe të shteteve jo-anëtare të cilat kanë marrë pjesë në përpunimin e Konventës. Këto dispozita kanë si synim që të bëjnë të mundur që një numër maksimal i shteteve të interesuara, jo domosdoshëmrish anëtare të Këshillit të Europës, të bëhen palë kontraktuese, sa më shpejt që të jetë e mundur. E njëjta qasje vlen edhe për Konventën për Transferimin e personave të Dënuar, Neni 18 i së cilës përcakton se Konventa është hapur për nënshkrim nga shtetet anëtare të Këshillit të Europës, si dhe nga shtetet jo anëtare që kanë qenë pjesëmarrëse në hartimin e saj. Dispozita ka parasysh dy shtete jo-anëtare, Kanadanë dhe Sh.B.A, të cilët u përfaqësuan në Komitetin e Përzgjedhur nga vëzhgues dhe kanë qenë aktivë në procesin e përpunimit të Konventës. Ato mund ta nënshkruajnë Konventën, njësoj si dhe shtetet anëtare të Këshillit të Europës, para hyrjes së saj në fuqi. Sipas Neni 18.2, Konventa hyn në fuqi në momentin që tre shtete anëtare kanë dhënë pëlqimin e tyre për zbatimin e saj. Shtetet jo-anëtare, të cilat nuk parashikohen në Nenin 18.1 mundet, në përputhje me Nenin 19, të ftohen nga Komiteti i Ministrave që të bëhen nënshkrues të Konventës, pasi ajo të ketë hyrë në fuqi dhe pas konsultimeve me Shtetet Kontraktuese.

80. Neni 22 siguron aplikimin e plotë në kohë të konventës. Ai u jep mundësi Shteteve Kontraktues që të përfitojnë nga mundësia e mekanizmit të transferimit për çdo lloj zbatimi, i cili përfshihet në objektin e aplikimit të konventës, dhe i cili do të kryhet pas hyrjes së saj në fuqi, pavarësisht nëse vendimi i dënimit është dhënë para ose pas asaj date.

81. Neni 22 synon të sigurojë bashkëjetesën mes konventës dhe traktateve të tjera, shumëpalëshe apo dypalëshe qofshin këto, të cilat, gjithashtu, parashikojnë transferimin e personave të dënuar.

Paragrafi 1 ka të bëjë me traktatet e ekstradimit apo dhe traktate të tjera të cilat parashikojnë transferimin e personave të burgosur me qëllim ballafaqimi apo dhënie dëshmie. Paragrafi dy shërben si mbrojtje për vazhdimin e zbatimit të marrëveshjeve, traktateve, marrëdhënieve që kanë të bëjnë me transferimin e personave të dënuar, duke përfshirë këto edhe legjislacionet e njëjta, si psh: rasti i bashkëpunimit të vendeve nordike. Paragrafi 3 ka të bëjë me marrëveshjet plotësuese të lidhura në zbatim të paragrafit 64.2 të Konventës Europiane për Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Vendimeve Penale. Paragrafi 4 zbatohet kur një kërkesë për transferim është brenda objektit si të konventës aktuale, ashtu edhe të Konventës mbi Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Vendimeve Penale. Në këtë rast, shteti kërkues duhet të deklarojë se në ç'bazë të cilit instrument e bën kërkesën. Ky deklaram është detyrues për palën pritëse të kërkeses.

82. Neni 23, i cili e kthen Komitetin e Këshillit të Europës për Çështjet e Krimit në guardian të zbatimit të konventës bazohet në precedentët e krijuar nga konventa të tjera europiane në fushën penale, dhe në mënyrë të veçantë në Nenin 28 të Konventës Europiane për Ndëshkimin e veprave që lidhen me Trafikun Rrugor, në Nenin 65 të Konventës Europiane për Vlefshmërinë Ndërkombëtare të Vendimeve Penale, në Nenin 44 të Konventës Europiane për Transferimin e Procedimeve në Çështjet Penale, në Nenin 7 të Protokollit Shtesë të Konventës Europiane për Ekstradimet, në Nenin 10 të Konventës Europiane për Goditjen e Terrorizmit. Kërkesa për raportim, e parashikuar nga Neni 23, ka si qëllim ta mbajë Komitetin e Këshillit të Europës për Çështjet e Krimit të informuar në lidhje me vështirësitë që mund të dalin gjatë interpretimit dhe zbatimit të konventës, në mënyrë që ajo të kontribuojë në lehtësimin e zgjidhjeve miqësore dhe në propozimin e amendimeve të nevojshme në të.

